

Sygn. akt IV U 608/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania W. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 czerwca 2016 r. Nr (...)

w sprawie W. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo W. L. do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2016 r.

Sygn. akt IV U 608/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił W. L. od 1 kwietnia 2016r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył W. L. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że z powodu licznych schorzeń jest niezdolny do pracy (odwołanie k.1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 10 czerwca 2016r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-4v akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. L., urodzony (...), był uprzednio, tj. od 1 grudnia 1992r., uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy (poprzednio renty inwalidzkiej trzeciej grupy inwalidów- okoliczności niesporne, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 10 marca 1993r. k. 14v akt rentowych). W ostatnim okresie, tj. od 1 sierpnia 2015r. do 31 marca 2016r., podstawę uprawnienia ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy stanowiła decyzja organu rentowego z dnia 24 września 2015r. (decyzja z 24 września 2015r. k. 78 akt rentowych).

W dniu 29 marca 2016r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.112 akt rentowych). Rozpoznając ten wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 20 maja 2016r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 20 maja 2016r. k.116 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 10 czerwca 2016r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej k.118 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 16 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 16 czerwca 2016r. k.119 akt rentowych).

Ubezpieczony zdobył wykształcenie w zawodzie technika obróbki skrawaniem. Ubezpieczony pracował jako ślusarz mechanik, a następnie jako mechanik samochodowy oraz pracownik fizyczny przetwórstwa owocowo-warzywnego. Od 17 stycznia 1994r. do chwili obecnej ubezpieczony pozostaje w zatrudnieniu w Powiatowym Banku Spółdzielczym w S., gdzie początkowo świadczył pracę kierowcy-strażnika a później, z uwagi na stan zdrowia, został zatrudniony jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności 3,5 tony (okoliczności bezsporne, wyjaśnienia ubezpieczonego k. 55-55v akt sprawy, świadectwa pracy, zaświadczenie o zatrudnieniu- akta rentowe).

Ubezpieczony od ponad 10 lat leczy się z powodu nadciśnienia tętniczego krwi. Skarży się na szybkie męczenie. Ma rozpoznaną chorobę wieńcową. Wymaga on leczenia pod kontrolą lekarza rodzinnego i poradni kardiologicznej, jednakże z przyczyn kardiologicznych nie jest niezdolny do pracy. Podobnie w przypadku utrzymującej się choroby refluksowej przełyku, przewlekłych zmian zapalnych oraz choroby wrzodowej. Wielokrotne operacje wyrostka robaczkowego i przepukliny pachwinowej prawostronnej spowodowały niewielką przepuklinę pooperacyjną w dolnym biegunie blizny pooperacyjnej, co jednak nie skutkuje niezdolnością do pracy. W łącznej ocenie neurologa, kardiologa, gastrologa oraz chirurga, ubezpieczony jest zdolny do wykonywania pracy zawodowej przy unikaniu dużych wysiłków fizycznych. Biegli ci wskazali, iż ze względu na zmiany miażdżycowe w naczyniach wieńcowych stwierdzone w badaniach obrazowych, mimo braku klinicznych typowych objawów choroby wieńcowej, konieczna jest ocena lekarza medycyny pracy celem wypowiedzenia się co do możliwości wykonywania pracy kierowcy (opinia k. 18-19 akt sprawy).

Mimo rozpoznanych wielu schorzeń, ubezpieczony cały czas (tj. od 23 lat) świadczy pracę kierowcy w banku i pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony powinien być poddawany okresowym badaniom profilaktycznym, a dokumentacja z tych badań będzie pomocna w ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego. Opiniujący biegły z zakresu medycyny pracy uznał za przydatne oparcie się na dokumentacji z badań profilaktycznych oraz na zakresie obowiązków kierowcy (opinia k. 37 akt sprawy).

Ubezpieczony od około 15 lat zgłasza postępujący niedosłuch w obu uszach z szumem usznym. Nie używa aparatów słuchowych. Występuje u niego obustronny niedosłuch typu odbiorczego (senso-motorycznego) w pełnym zakresie częstotliwości. Badania audiometryczne wykonane w trakcie konsultacji potwierdzają trwałe uszkodzenie słuchu typu odbiorczego na poziomie 50-57 dB w zakresie częstotliwości 0.5-2.0 kHz. Od czasu pierwszego badania słuchu, tj. od 2002 r., kolejne wyniki badań potwierdzają postępujący ubytek słuchu od 30-35 dB do 50-55 dB obecnie. W 2002 r. stwierdzono częściową niezdolność do pracy i w kolejnych latach nie nastąpiła poprawa, lecz wręcz pogorszenie stanu narządu słuchu. Obecny stopień uszkodzenia narządu słuchu oraz jego przebieg daje podstawy do orzeczenia nadal częściowej niezdolności do pracy trwale. Uszkodzenie narządu słuchu jest nieodwracalne i nie rokuje poprawy. Przeciwwskazana jest praca w hałasie, przy maszynach w ruchu i na wysokości. Poziom słuchu określony na podstawie

audiometrii tonalnej jest poniżej wydolności społecznej. W odniesieniu do obowiązującego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie badań lekarskich osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami i kierowców z 16 stycznia 2017r., konieczne jest zachowanie możliwości swobodnego porozumiewania się na drodze słuchowej, co oznacza rozumienie mowy wymawianej szeptem z odległości nie mniejszej niż 1 metr w uchu lepiej słyszającym, w tym przy zastosowaniu aparatu słuchowego lub implantu słuchowego. Ubezpieczony nie spełnia tych wymogów - nie rozumie szeptu z odległości 1 metra (na podstawie korelacji badania szeptem i audiometrii tonalnej), przy czym aktualnie obowiązujące przepisy są bardziej liberalne niż te obowiązujące przed 2014 r., a zatem ubezpieczony i przed wymienionym rokiem nie spełniał wymogów do uzyskania pozwolenia do kierowania samochodem ciężarowym. Datę 13 lutego 2002r., tj. dzień wydania pierwszego orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy, należy przyjąć jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy (częściowo opinia laryngologiczna biegłej E. K. k. 42-43 oraz opinia laryngologiczna biegłego T. B. k. 79-80 akt sprawy).

Orzeczeniem lekarskim nr (...) z dnia 8 września 2017r. wydanym przez lekarza medycyny pracy ubezpieczony został uznany za niezdolnego do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku kierowcy (k. 93 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego W. L. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy, a jeżeli tak to jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii, gastrologii, kardiologii, medycyny pracy i laryngologii. Sporządzone na tę okoliczność opinie laryngologiczne dały podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest nadal, tj. po 31 marca 2016r., osobą częściowo niezdolną do pracy.

Analizując powyższe opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że dają one podstawę do oparcia na nich rozstrzygnięcia. Z dwóch sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania opinii laryngologicznych wynika, iż ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy w zawodzie kierowcy. Biegli doszli do tożsamyh wniosków stwierdzając, iż występujący u ubezpieczonego obustronny niedosłuch typu zmysłowo-nerwowego utrzymuje się poniżej wydolności społecznej, a wyniki kolejnych badań poczynszy od 2002r. wykazują pogarszanie się słuchu w obu uszach. Upośledzenie słuchu jest trwale i nie rokuje poprawy. Biegli zbieżnie wskazali na dzień 13 lutego 2002r. jako początek istnienia częściowej niezdolności do pracy. Dokonali natomiast odmiennej oceny co do przewidywanego czasu trwania tej niezdolności. Biegła E. K. podała, iż niezdolność ta będzie utrzymywać się do 31 lipca 2018 r. Nie przedstawiła jednak powodów tej diagnozy. Orzekła przy tym, iż upośledzenie słuchu jest trwale i nie rokuje poprawy. Z kolei biegły T. B. konsekwentnie przedstawił, iż uszkodzenie narządu słuchu ubezpieczonego jest trwale, nieodwracalne i nie rokuje poprawy, dlatego też ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Mając zatem na uwadze sposób uzasadniania wniosków zawartych w tych opiniach, Sąd uznał, iż wyższy walor wiarygodności i mocy dowodowej, w zakresie zaistniałych rozbieżności, należy przyznać opinii autorstwa biegłego T. B. i za tym dowodem Sąd przyjął,

iż utrzymująca się nadal u ubezpieczonego częściowa niezdolność do pracy jest trwała. Zaznaczyć również należy, iż omawiane opinie zostały sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzeń dotyczących ubezpieczonego. Ich wydanie poprzedziła analiza dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz badanie ubezpieczonego. Uzasadniając istnienie częściowej niezdolności do pracy biegły T. B. odwołał się do obowiązującego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie badań lekarskich osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami i kierowców. Wskazał, iż przeprowadził badanie z którego wynika, że ubezpieczony nie spełnia wymogów zawartych w przywołanym akcie prawnym, tj. nie rozumie szeptu z odległości 1 metra. W tej sytuacji stwierdzenia wymaga, iż biegły w sposób należyty wyjaśnił wniosek dotyczący przeciwwskazania pracy ubezpieczonego w zawodzie kierowcy. Zdaniem Sądu, oceniając istnienie u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy pamiętać należy, iż od 23 lat wykonywał on pracę kierowcy i to właśnie zdolność do wykonywania tego zawodu powinna wyznaczać poziom kwalifikacji ubezpieczonego, do którego nawiązuje art. 12 ust. 3 ustawy o FUS. Należy bowiem przyjąć, iż ubezpieczony przekwalifikował się i od 1994 r. rozpoczął wykonywać zawód kierowcy, w tym kierowcy samochodu ciężarowego, dlatego też ocena jego zdolności do pracy powinna uwzględniać ostatnio i zarazem najdłużej wykonywany rodzaj pracy.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii autorstwa biegłego T. B.. Podnosił w nich, iż ubezpieczony od wielu lat pracuje jako kierowca, a zatrudnienie na tym stanowisku wiąże się z koniecznością uzyskania wydanego przez lekarza medycyny pracy orzeczenia dopuszczającego do świadczenia pracy. Dlatego też zdaniem ZUS, należało przeprowadzić dowód z ponownej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Sąd uznał, iż zgłoszone zastrzeżenia nie podważają merytorycznej wartości opinii biegłego T. B. oraz, że nie ma potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Po sporządzeniu opinii przez lekarza z zakresu medycyny pracy opiniowało w sprawie dwóch laryngologów, którzy jednoznacznie uznali ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy, w tym za niezdolnego do pracy w zawodzie kierowcy. Ponadto, ubezpieczony na ostatnim terminie rozprawy przedłożył orzeczenie lekarskie z dnia 8 września 2017r., w którym lekarz medycyny pracy uznał istnienie przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy. Dokument ten bezsprzecznie koresponduje z wnioskami biegłych laryngologów i przesądza, iż wniosek o ponowne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy jest niezasadny. W tej sytuacji Sąd przyjął, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia. Dlatego też wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy jako zbędny, podlegał oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.